

so o vsem mogočem, kakor je to navada, dasi so vedeli, da so prišli vkup zaradi Kovačevih. Dolgo ni hotela beseda priti do njih. In ko je bila že pozna ura, je poprijel star sosed besedo in je vprašal:

„Torej, kaj bomo s kovačnico?“

Vsi so obmolknili takoj.

„Mi kovača potrebujemo,“ je „pravil nekdo, „obdržati ga moramo in mu dati gorkote in strehe.

vsem prišla misel, da bodo dali človeka iz vasi učiti za kovača.

In vstal je Kafar, ki je imel kajžo v vasi, in je rekel:

„Zadosti bodi premišljevanja. Jaz dam kovaču stanovanje v svoji hiši pa konec besedi.“

Vsi so obstali, kajti niso vedeli, da je Kafarju žena tako naročila; tudi niso pomislili, da ima Kafar hčer in drugo. Zato so se posmejali zadovoljno in so rekli: „Je že prav, pa naj gre k tebi“. Veseli so bili, da se je stvar tako iztekla, da ni bilo treba še naprej premišljati. Samo eden njih se je spomnil, da bo kmalu zime konec in da morda kovač ne bo hotel iti h Kafarju. A razjrazil se je Kafar in rekel:

„Storite, kar hočete, pri tem ne sme ostati, da bi se delalo pohujšanje in da bi ženske govorile, da ne vemo, kaj je prav.“

Vsi so pritrdili njegovim besedam.

„Če pa ne bo kovač hotel iti, pa naj gre drugam,“ je še pridejal Kafar.

Pa so možje zopet premislili vse, kar so že tolikrat premišljali. Najstarejši, ki je imel pri županstvu besedo, si je z majol-kasto ruto brisal pot z lic.

„Izpremeniti se mora, tako je, jutri mu povemo, kaj in kako je pri nas.“

Oddahnili so se vsi in so prižgali pipe, ki so bile ugasnile, ker so med premišljevanjem pozabili na nje.

Zadovoljni in veseli so odšli domov.

Kafar je imel kajžo poleg kovačnice, zato se je zdelo vsem prav, da se je tako sklenilo. Prišli so drugo jutro v kovačnico in povedali kovaču, kako in kaj hočejo. A kovač — kakor da ni nič slišal. Posvetile so se mu oči in je koval dalje.

„H Kafarju pojdeš,“ mu je dejal starrec in si prikimal iz zadovoljnosti.

„Zakaj pa onih iz bajte tam nočete? One zebe, mene ne,“ je odgovoril kovač; možje so ostali in pomislili.

„Kaj oni, kaj Kovačevi, kaj nam delajo, da bi skrbeli zanje?“ je rekel Kafar.

„Tako je,“ so pritrdili drugi in so molčali nekaj časa.

In ojunačil se je eden iz njih in rekel:

„Mi pa tako rečemo: besedi ne maramo v vasi. Za dobro ime gre. Kdor noče tako, mu je odprta pot, od koder je prišel.“

Kovač je koval dalje, kakor da ni bil slišal, a slišal je bil dobro in je razumel.

ŠKOF IVAN STARIHA

Ločiti pa se mora slama od ognja, tako me razumejte.“

Možje so se zamislili. Vsi so videli, da je res tako. Premislili so bili že zdavnaj vse, in ko so uganili tako, kakor so mislili, da bo prav, je bilo napačno. Samo zato so take težave s kovačem, ker ni domač. Ko bi bil domač, bi imel svojo hišo na Selišču. Sedaj pa je tujec, nikjer doma, samo v kovačnici. In ko bi bilo že zdavnaj drugače, ne bi bilo treba sedaj rediti šest Kovačevih... Takrat je